

SÁCH DÂN SỐ

Quyển Thứ Tư Của Mô-sê

CHƯƠNG 11

1/.Bất mãn vì cuộc sống vất vả (Ds 11,1-3).

Thế rồi dân bắt đầu kêu ca thấu tai ĐỨC CHÚA vì những khổ cực của họ, và ĐỨC CHÚA đã nghe được. Con thịnh nộ của Người bùng lên và lửa của ĐỨC CHÚA bốc cháy nơi họ ở và thiêu huỷ đầu trại. ²Dân liền kêu cứu ông Mô-sê, ông Mô-sê chuyển cầu lên ĐỨC CHÚA, và lửa đã tắt. ³Người ta đặt tên cho nơi đó là Táp-ê-ra, vì lửa của ĐỨC CHÚA đã bốc cháy nơi họ ở.

TABERAH THE BURNING

B A R R E T T A

SUDAN

taberah

SOUTH
SUDAN

ETHIOPIA

KENYA

SOMALIA

**Mount
Sinai**

1/.Bất mãn của dân vì cuộc sống vất vả (Ds 11,1-15).

Tâm trạng của dân Do Thái cũng là tâm trạng của con người ở mọi thời và mọi nơi : khi các nhu cầu, các đòi hỏi của họ được đáp ứng thì họ vui, họ ủng hộ, thậm chí họ còn ca tụng, tâng bốc hết lời; nhưng khi họ gặp điều trái ý, hoặc không đáp ứng những đòi hỏi của họ, trước tiên là họ căm nhẩn, lâm bầm kêu trách, chê bai và thậm chí còn xuyên tạc, nói xấu người lãnh đạo ! Ở đoạn Thánh Kinh này, dân đã tỏ ra bất mãn với Mô-sê và qua đó âm thầm bày tỏ sự bất mãn đối với chính Chúa. Những lời kêu trách là dấu của những kẻ vô ơn.

Họ đã quên mất biết bao điều tốt lành mà Chúa đã thực hiện cho họ. Họ đã được sung sướng quen rồi nên khi đối đầu với một ít gian khổ là họ bắt đầu tỏ ra bất mãn và không ngừng kêu trách, lén lút, âm thầm xách động dân chúng kêu trách. Những kẻ ném đá dầu tay này tưởng rằng không ai biết âm mưu của họ. Có những người thẳng thừng chống đối ra mặt, những người này dù sao cũng ít nguy hiểm hơn, ít đáng sợ hơn.

Những người chống đối ngầm, xúi dục người khác chống đối nhưng chính họ thì không dám xuất đầu lộ diện, không dám ra mặt, họ là những kẻ hèn nhất nhưng lại rất thâm độc và rất nguy hiểm, là những tảng đá ngầm phá hoại cộng đồng nhiều hơn ai hết. Đối với những người này, chỉ có ý tưởng của họ là đáng kể nhất, chỉ có việc làm của họ là hay nhất và tốt nhất, họ không muốn nghe ai và nhất là họ sẽ không bao giờ cộng tác với những người khác (kể cả với cấp lãnh đạo của họ),

họ luôn tìm cách phá rối, họ chẳng những không chấp nhận tuân theo mà còn xúi giục người khác không làm theo những chương trình chung, những chủ trương chung của tập thể, họ chỉ muốn làm theo ý riêng và đôi khi vượt quá quyền hạn của họ. Họ thật sự là những kẻ phá hoại hơn là xây dựng, hoặc nếu có làm gì thì họ chỉ làm vì để được mọi người biết đến, làm vì “danh” họ chứ không vì Danh Chúa. *“điều đó khiến Đức Chúa không hài lòng. Chúa đã nghe và cơn thịnh nộ Ngài nổi lên”* và Ngài đã giáng tai họa ngay tức khắc

Thiên Chúa là người Cha giàu lòng yêu thương, nhưng trước thái độ ương ngạnh của một số người trong dân, trước thái độ thọc gậy bánh xe của một số người ác ý, Thiên Chúa đã phải ra hình phạt để cảnh cáo. Kiểu nói “*cơn thịnh nộ của Chúa bùng lên*” cho thấy Đức Chúa không vui lòng vì thái độ vô ơn của dân. Đây không phải là lần duy nhất, rồi đây thái độ này cứ tái diễn lại mãi. Chúa đã khiến lửa (có thể là sét [x. Xh 9,23; 1V 18,38; 2V 1,10.12], lửa từ trời [x. Xh 19,18]).

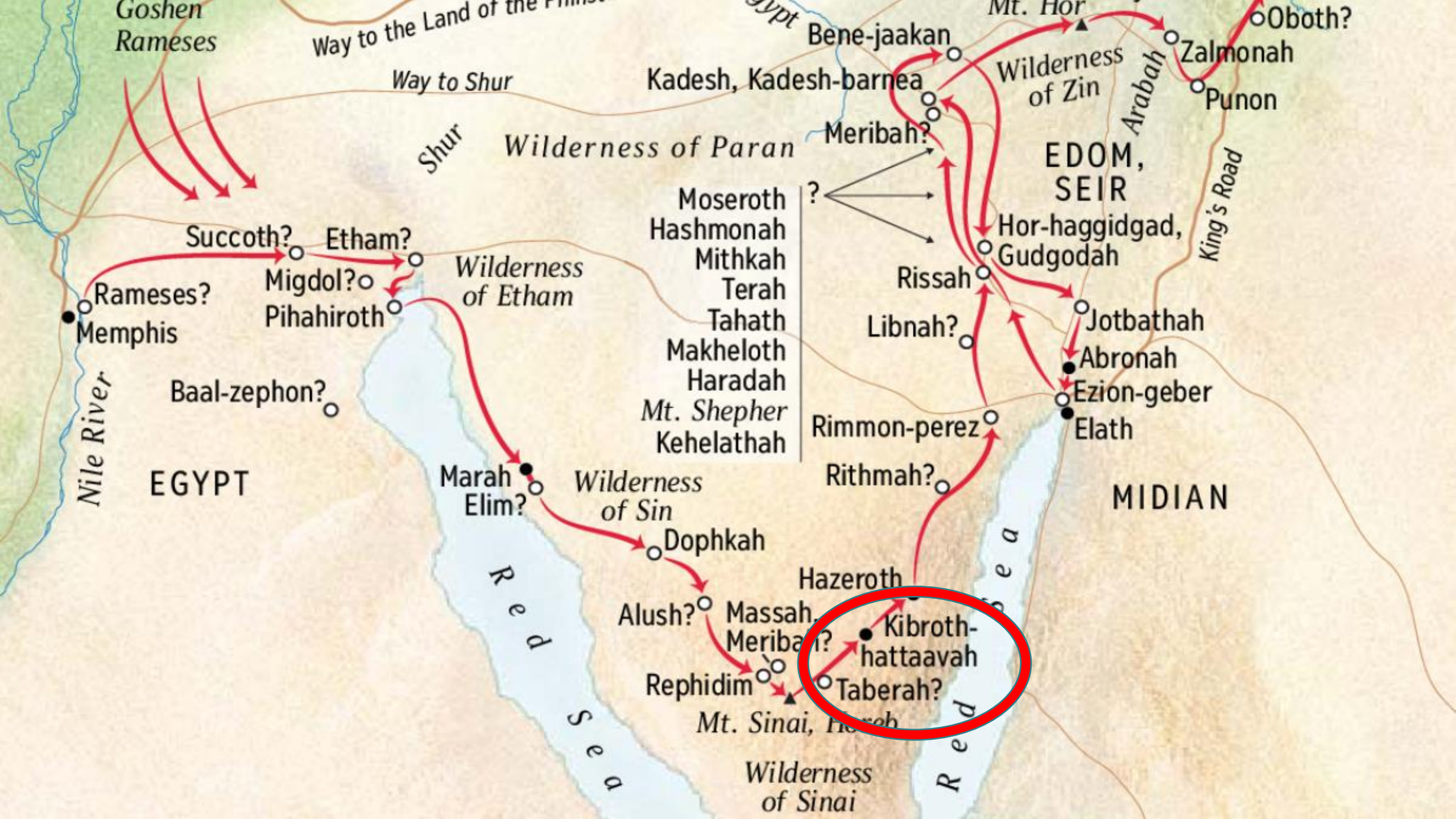
Một đám cháy lớn xuất phát từ thánh điện bên ngoài trại [x. Xh 33,7], hoặc một cơn hỏa hoạn và đã thiêu hủy đầu trại (Ds 11,1). Điều này đã khiến dân hoảng sợ, đã phải kêu cứu Mô-sê và Mô-sê đã chuyển cầu lên Đức Chúa và lửa đã tắt ! (Hoảng sợ vì lẽ ở chốn hoang mạc, nước còn không có để uống thì lấy nước đâu mà chữa cháy !).

Chỗ có cơn hỏa hoạn đó được đặt tên cho là Táp-ê-ra, bản dịch của Cha Thuấn là Ta-bê-ra có nghĩa là “bãi cỏ chặn bò, dê” và cũng có nghĩa là “cháy” (the Taberah means “The Burning”).

2/.Bất mãn vì thiếu thực phẩm (Ds 11,4-15)

⁴Đám dân ô hợp sống giữa dân Ít-ra-en bắt đầu thèm ăn, và cả con cái Ít-ra-en cũng khóc lóc mà nói: “Ai sẽ cho chúng ta có thịt ăn đây? ⁵Nhớ thuở nào ta ăn cá bên Ai-cập mà không phải trả tiền, rồi nào dưa gang, dưa bở, nào họ, nào hành, nào tỏi. ⁶Còn bây giờ đời ta tàn rồi; mọi thứ đó hết sạch, chỉ còn thấy man-na thôi.”

⁷Man-na như hạt ngò và trông nó như nhựa hương. ⁸Dân cứ việc chia nhau đi lượm, cho vào cối xay hoặc cối giã mà nghiền tán ra, rồi bỏ vào nồi nấu bánh, và mùi vị của nó như mùi vị bánh chiên dầu. ⁹Đêm về sương rơi trên doanh trại, thì man-na cũng rơi xuống.

Goshen
Rameses

Way to the Land of the Philistines

Way to Shur

Shur

Wilderness of Paran

Kadesh, Kadesh-barnea

Meribah?

Wilderness of Zin

EDOM, SEIR

Hor-haggidgad, Gudgodah

Rissah

Libnah?

Jotbathah

Abronah

Ezion-geber

Elath

Rimmon-perez

Rithmah?

MIDIAN

EGYPT

Succoth?

Etham?

Migdol?

Pihahiroth

Wilderness of Etham

Baal-zephon?

Marah

Elim?

Wilderness of Sin

Dophkah

Alush?

Massah, Meribah?

Rephidim

Mt. Sinai, Horeb

Wilderness of Sinai

Hazeroth

Kibroth-hattaavah

Taberah?

Nile River

Red Sea

Red Sea

Mt. Hor

Arabah

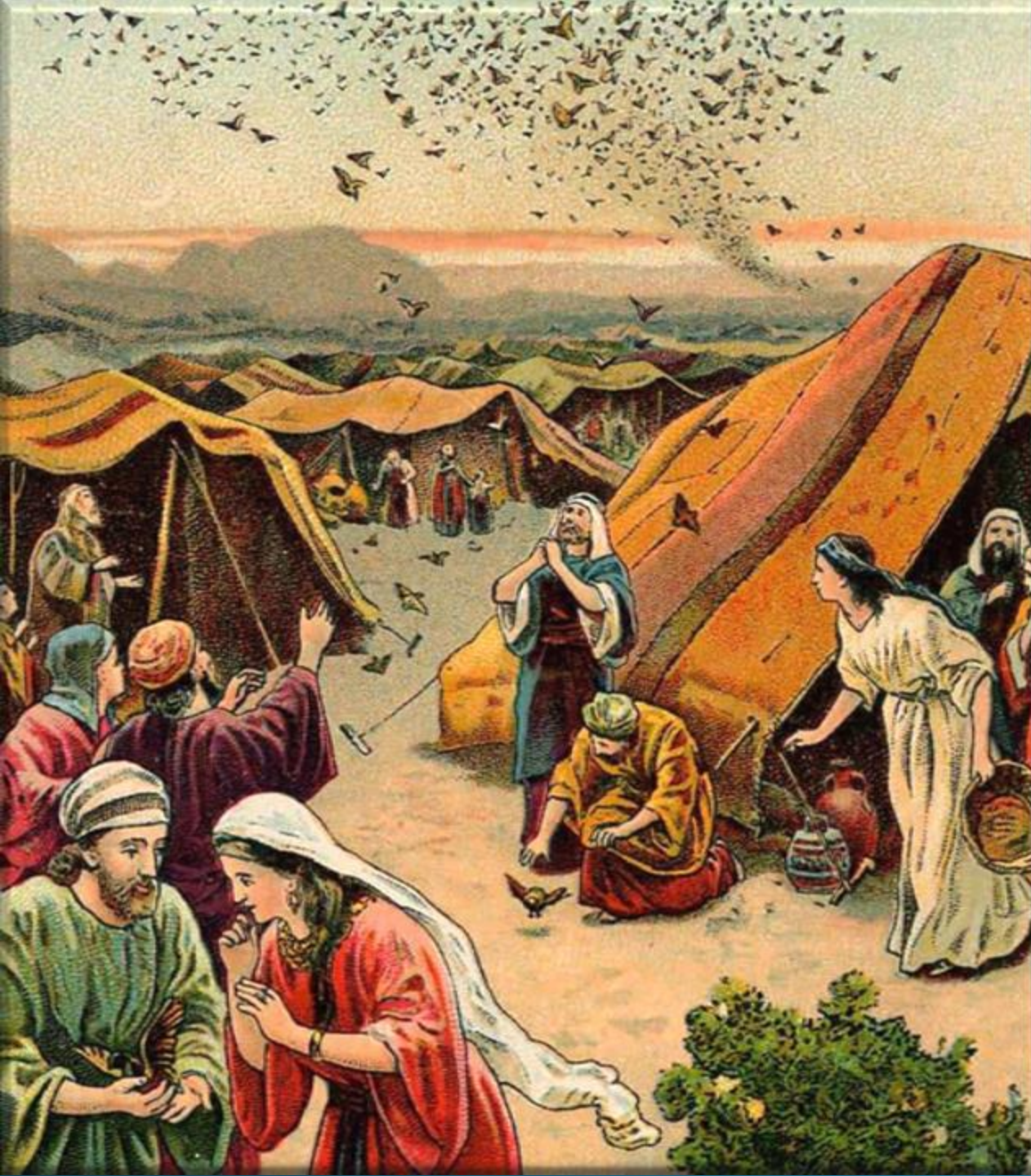
King's Road

Zalmonah

Punon

Oboth?

Dân không hài lòng, dân ta thán, không phải vì đói mà vì nhàm chán phải ăn hoài một thứ thức ăn Man-na. Đứng là được voi, đòi tiên ! Trong hoang mạc, không phải đói đó quả là phước lớn lắm rồi mà còn đòi phải ăn ngon, ăn sang, đòi cho có đủ thịt cá, rau củ quả thì thật là quá lắm.

Ông Mô-sê can thiệp

¹⁰ Ông Mô-sê nghe thấy dân tụm năm tụm bảy theo thị tộc mà kêu khóc tại cửa lều của mình. Còn ĐỨC CHÚA thì bưng bưng nổi giận. Ông lấy làm khổ tâm ¹¹ và thưa với ĐỨC CHÚA :
“Sao Ngài lại làm khổ tôi tớ Ngài ? Tại sao con lại không đẹp lòng Ngài, khiến Ngài đặt gánh nặng tất cả dân này lên con ?

12 Có phải con đã cứu mang tất cả dân này không ? Có phải con đã sinh ra nó không mà Ngài lại bảo con : ‘Hãy bồng nó vào lòng, như vú nuôi bồng trẻ thơ, mà đem vào miền đất Ta đã thề hứa với cha ông chúng?’ **13** Con lấy đâu ra thịt cho cả dân này ăn, khi chúng khóc lóc đòi con :

‘Cho chúng tôi thịt để chúng tôi ăn?’ ¹⁴Một mình con không thể gánh cả dân này được nữa, vì nó nặng quá sức con. ¹⁵Nếu Ngài xử với con như vậy, thì thà giết con đi còn hơn – ấy là nếu con đẹp lòng Ngài ! Đừng để con thấy mình phải khổ nữa !”

Đúng là Mô-sê đang ở vào cảnh trên búa dưới đe. Một mặt ông cảm thấy hết sức lo lắng vì sự kêu trách bất chính của dân đã khiến Đức Chúa nổi giận; một mặt dân cứ nằng nặc kêu nài, phiền trách. Làm sao đây. Có lúc ông đã tỏ ra nản chí và không còn muốn tiếp tục lãnh đạo dân nữa. Tâm trạng của Mô-sê cũng là tâm trạng chung của tất cả những nhà lãnh đạo tâm huyết. Họ luôn muốn những điều tốt nhất cho dân.

Họ chỉ mong dân chúng hiểu, cảm thông và cộng tác trong công việc chung, cho ích lợi chung của cả cộng đồng chứ không chỉ vì lợi ích nhóm, vì lợi ích của một vài cá nhân. Họ cũng mong muốn dân cũng phải liệu cơm gắp mắm, không nên đòi hỏi một cách quá đáng, đòi hỏi theo ý riêng. Làm như vậy không phải là hợp tác, không tạo được tình đoàn kết, mà là nguyên cớ của những chia rẽ, bất hòa.

Những nhà lãnh đạo có tâm thường không nghĩ đến mình, đến quyền lợi và uy tín cá nhân, họ chỉ mong sao cho cộng đồng luôn phát triển, tiến bộ và từng bước vươn lên. Những thái độ cảm ràm, ngầm chống đối, xúi giục người khác bất tuân mệnh lệnh rất dễ khiến cho những người lãnh đạo có tâm, có tầm chán nản.

Tuy nhiên, họ cũng nên vui mừng vì những kẻ thọc gậy bánh xe không nhiều, những kẻ muốn gậy chia rẽ không nhiều, chỉ là một nhóm nhỏ “ở ngoài rìa trại quân”, còn nhiều và rất nhiều những người thiện chí khác, họ sẵn sàng tích cực đóng góp và cộng tác đặc lực với những nhà lãnh đạo, những người có trách nhiệm.

Hãy tin dùng họ và hãy cùng với họ tận tâm tận lực lo cho việc chung hơn là chỉ ngồi đó mà than thở, buồn phiền vì một số người bất hảo. Chính Chúa cũng đã muốn nói như thế với Mô-sê khi bảo ông hãy chọn lấy 70 kỳ mục, hãy chọn lấy những người cộng tác có tâm, có tầm, mọi sự sẽ tốt đẹp thôi.

3/.70 kỳ mục (Ds 11,16-23).

16 ĐỨC CHÚA phán với ông Mô-sê : “Hãy tập hợp lại cho Ta bảy mươi người trong số kỳ mục Ít-ra-en, những kẻ người biết là kỳ mục và ký lục trong dân. Người sẽ đem chúng đến Lều Hội Ngộ, để chúng đứng đó với người. **17** Ta sẽ xuống đó nói chuyện với người. Ta sẽ lấy một phần Thần Khí đang ngự trên người mà đặt trên chúng,

chúng sẽ cùng với người gánh vác dân này, và người sẽ không còn phải vác một mình nữa.”

18 Người hãy nói với dân: “Anh em hãy thanh tẩy mình để chuẩn bị cho ngày mai và anh em sẽ được ăn thịt. Phải, anh em đã kêu khóc thấu tai ĐỨC CHÚA rằng: ‘Ai sẽ cho chúng ta có thịt ăn đây? Bên Ai-cập, chúng ta dường biết mấy!’ ĐỨC CHÚA sẽ ban thịt cho anh em, và anh em sẽ được ăn.

¹⁹ Anh em sẽ ăn, không phải một ngày, hai ngày, năm mươi ngày, hay hai mươi ngày mà thôi, ²⁰ nhưng suốt cả tháng, cho đến khi thịt lòi ra lỗ mũi làm anh em phát ngáy, vì anh em đã khinh thường ĐỨC CHÚA, Đấng ngự giữa anh em, và đã kêu khóc trước nhan Người rằng: Chúng tôi ra khỏi Ai-cập để làm gì ?”

21 Ông Mô-sê lại nói : “Con ở giữa một dân có đến sáu trăm ngàn bộ binh , mà ĐỨC CHÚA lại bảo : Ta sẽ ban thịt cho chúng, và chúng sẽ ăn suốt cả tháng. **22** Dù có giết chiên giết bò, liệu có đủ cho họ không ? Dù có bắt hết cá dưới biển, liệu có đủ cho họ không ?” **23** ĐỨC CHÚA phán với ông Mô-sê : “ĐỨC CHÚA mà chịu bó tay sao ? Bây giờ ngươi sẽ thấy lời Ta phán có đúng hay không.”

**And the LORD said to
Moses, Gather to me
seventy men of the elders
of Israel, whom you know
to be the elders of the
people...**

—Numbers 11:16

Đức Chúa không cho Mô-sê từ nhiệm, nhưng chỉ cho ông cách thức giúp ông chu toàn trách nhiệm nặng nề này là dạy ông phải chọn 70 kỳ mục làm hội đồng cố vấn cho ông, đưa họ đến Lều Hội Ngộ, ra trước Chúa để Chúa ban thần khí cho họ, để họ chia sẻ trách nhiệm với ông, từ nay ông không còn lãnh đạo và điều hành mọi việc cách đơn độc nữa.

Ngoài ra Chúa còn hứa sẽ đáp ứng phần nào sự đòi hỏi của dân, ban cho dân có thịt để ăn như lòng họ mong đợi. Có những việc con người xem ra bó tay vì vượt quá khả năng, không làm gì được (Ds 11,21-22), nhưng đối với Đức Chúa thì khác, không có gì mà Thiên Chúa không làm được. Cứ vững tin, cứ phó thác và Thiên Chúa sẽ ra tay (Ds 11,23).

4/Đức Chúa ban Thần Khí (Ds 11,24-30).

²⁴Ông Mô-sê ra nói lại với dân những lời của ĐỨC CHÚA. Ông tập họp bảy mươi người trong số kỳ mục của dân và đặt họ đứng chung quanh Lều. ²⁵ĐỨC CHÚA ngự xuống giữa đám mây và nói chuyện với ông Mô-sê. Người lấy một phần Thần Khí đang đậu trên ông mà đặt trên bảy mươi kỳ mục. Khi Thần Khí đậu xuống trên các ông thì các ông bắt đầu phát ngôn, nhưng việc đó không tái diễn nữa.

26 Bảy giờ có hai người ở lại trong trại, một người tên là En-đát, một người tên là Mê-đát. Các ông đã được ghi trong danh sách kỳ mục, nhưng đã không đến Lều. Thần Khí đậu xuống trên các ông và các ông bắt đầu phát ngôn trong trại. **27** Một người thanh niên chạy đi báo tin cho ông Mô-sê rằng : “Ông En-đát và ông Mê-đát đang phát ngôn trong trại !”

²⁸Ông Giô-suê con ông Nun, từng theo hầu ông Mô-sê từ hồi còn nhỏ, lên tiếng nói với ông Mô-sê : “Thưa thầy, xin thầy ngăn cản họ!” ²⁹Nhưng ông Mô-sê trả lời : “Anh ghen giùm tôi à ? Phải chi ĐỨC CHÚA ban Thần Khí trên toàn dân của Người để họ đều là ngôn sứ!” Vì ĐỨC CHÚA đã ban Thần Khí của Người trên họ. ³⁰Ông Mô-sê đã vào trại cùng với các kỳ mục Ít-ra-en.

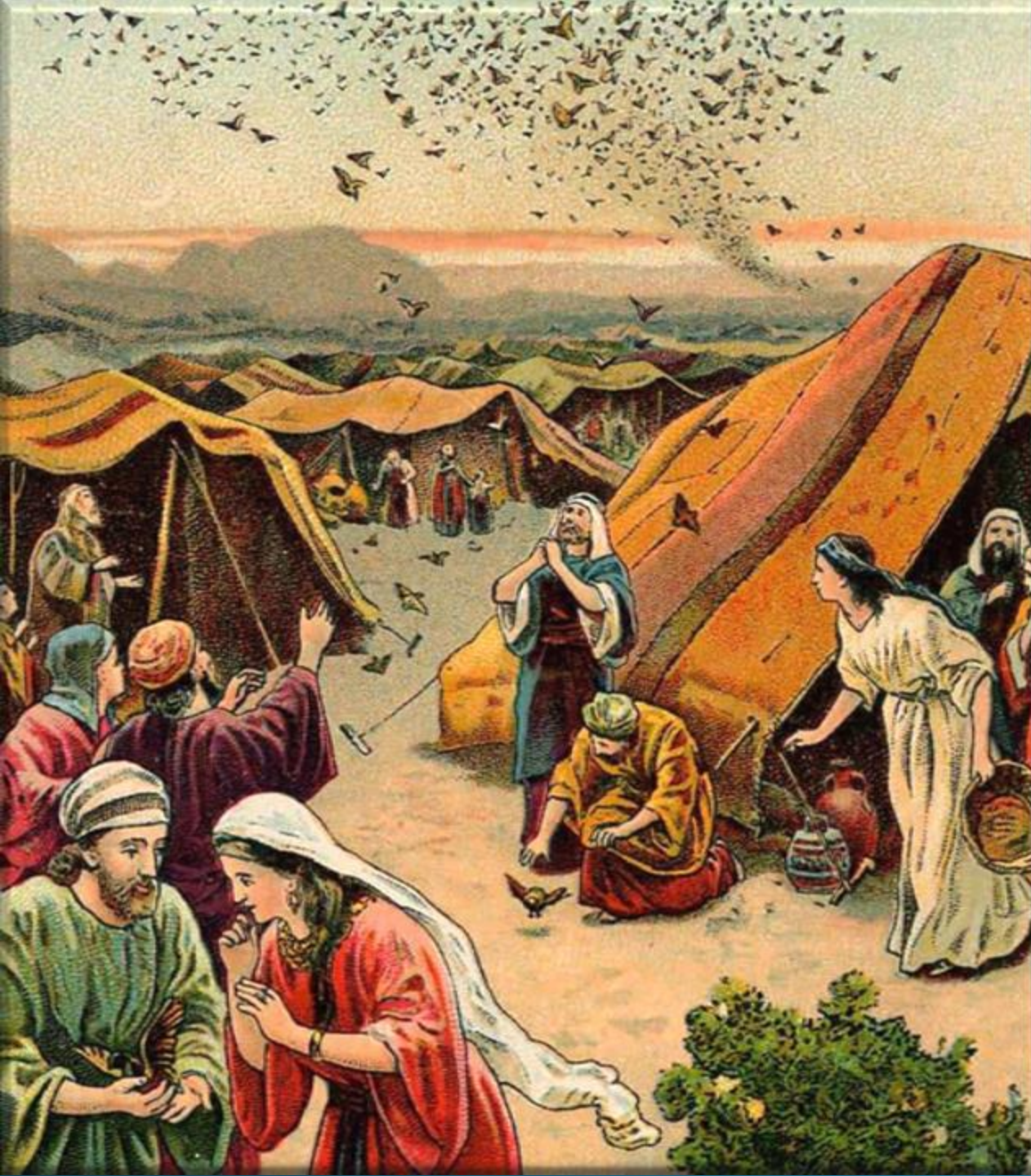

Mô-sê đã làm theo lệnh Chúa, đã chọn 70 người có uy tín trong dân và đặt họ đứng chung quanh lều. Thiên Chúa đã ban Thần Khí xuống cho họ và họ đã bắt đầu nói nhân danh Chúa, trở thành những ngôn sứ của Chúa, từ nay họ sẽ cùng với Mô-sê, bày tỏ cho dân cách khôn ngoan và đầy thuyết phục để dân hiểu và chấp nhận thánh ý nhiệm mầu của Chúa.

Nhờ thần khí được ban cho, họ đã trở thành những con người khôn ngoan luôn sống theo ý muốn của Chúa và luôn nhiệt tâm phục vụ cộng đoàn cách hữu hiệu. Ngoài 70 vị kỳ mục được chọn, Thiên Chúa còn ban xuống thần khí cho cả ông En-đát và Mê-đát nữa. Điều đó khiến Mô-sê rất vui mừng vì từ nay đã có những người cộng tác đắc lực với ông, những con người khôn ngoan và đầy Thánh Thần.

5/.Chim cút (Ds 11,31-35).

³¹Một luồng gió do ĐỨC CHÚA khơi dậy đã lùa chim cút từ phía biển tới, và thổi chúng dạt xuống trại thành một đường dài đi một ngày mới hết, ở bốn phía chung quanh trại, dày tới một thước trên mặt đất. ³²Dân bận rộn lượm chim cút suốt ngày suốt đêm ấy và cả ngày hôm sau; người lượm ít nhất cũng được hai trăm thùng, và họ đem phơi chung quanh trại.

33Thịt còn đang ở giữa hai hàm răng, chưa kịp nhai thì cơn thịnh nộ của ĐỨC CHÚA đã bùng lên trút xuống dân và ĐỨC CHÚA đã đánh phạt dân dữ dội. **34**Và người ta đã đặt tên cho nơi đó là Kíp-rốt Ha Ta-a-va, vì ở đó họ đã chôn đấm dân thềm ăn.

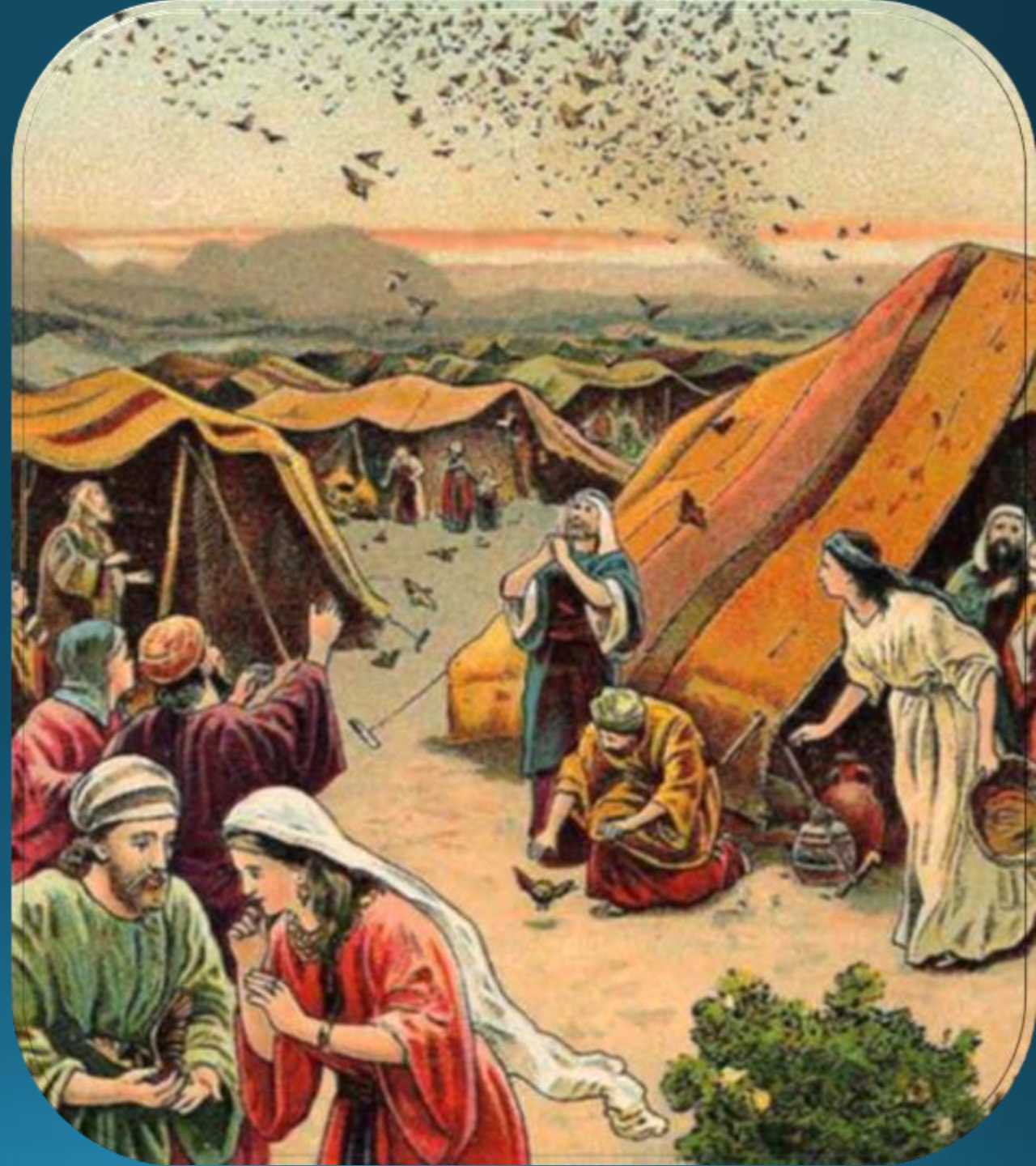
35Từ Kíp-rốt Ha Ta-a-va, dân chúng đã nhỏ trại lên đường đi Kha-xê-rốt và ở lại đó.

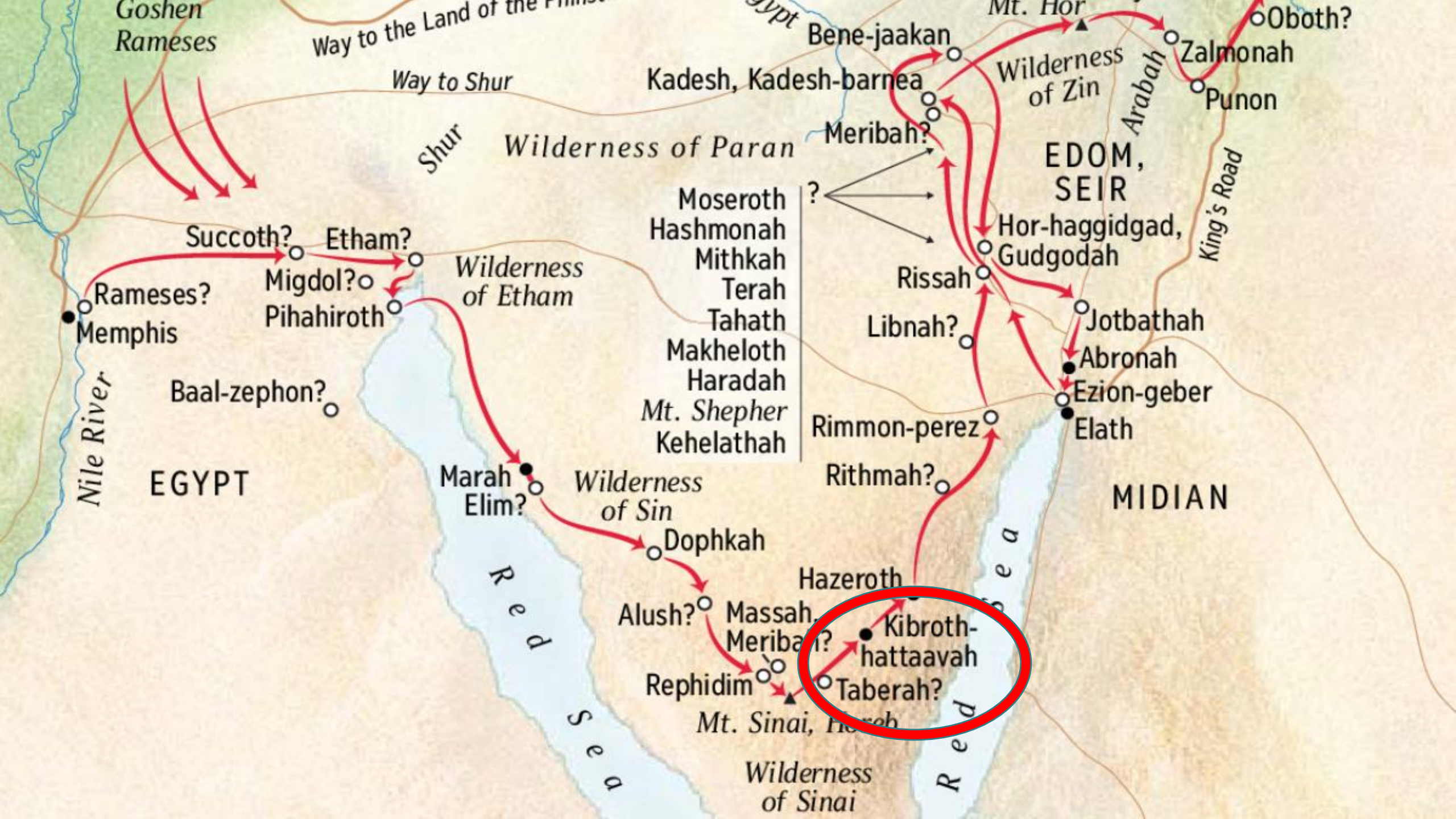
Trước những yêu sách quá lớn của dân, cả Mô-sê và những vị kỳ mục trong dân cũng chẳng biết phải làm gì, họ chỉ còn biết kêu cầu lên Đức Chúa. Một lần nữa chúng ta lại thấy quyền năng của Đức Chúa. Đối với Chúa chẳng có gì là khó, là không làm được : chỉ bằng “*một luồng gió do Đức Chúa khơi dậy đã lùa chim cút (quail) từ phía biển (Địa Trung Hải, hay vịnh A-ca-ba) tới*”, thế là dân đã có thịt ăn.

Ultimate
Picture Co.

Nhiều người quá ham hố, quá lạm dụng ơn Chúa mà chẳng thấy ai tỏ lòng biết ơn, biết cảm tạ Chúa về những ơn cao trọng này. Họ đã bị Chúa đoán phạt và nhiều người đã chết (Ds 11,33). Và Mô-sê đã đặt tên cho nơi đó là Kip-rốt Ha-ta-a-va (Kibroth-hattaavah) và có nghĩa là :”nơi an nghỉ của những kẻ thèm ăn” (Ds 11,34).

Goshen
Rameses

Way to the Land of the Philistines

Way to Shur

Bene-jaakan

Mt. Hor

Oboth?

Kadesh, Kadesh-barnea

Wilderness of Zin

Zalmonah
Punon

Shur

Wilderness of Paran

Meribah?

EDOM,
SEIR

Hor-haggidgad,
Gudgodah

King's Road

Succoth?

Etham?

Moseroth
Hashmonah

?

Migdol?

Wilderness of Etham

Mithkah

Terah

Tahath

Makheloth

Haradah

Mt. Shepher

Kehelathah

Rissah

Libnah?

Jotbathah

Abronah

Ezion-geber

Elath

Nile River

Baal-zephon?

EGYPT

Marah
Elim?

Wilderness of Sin

Dophkah

Rimmon-perez

Rithmah?

MIDIAN

Red Sea

Hazeroth

Alush?

Massah,
Meribah?

Kibroth-hattaavah

Rephidim

Taberah?

Mt. Sinai, Horeb

Wilderness of Sinai

Red Sea

Tóm Kết Chương 11

- 1/.Bất mãn vì sống khổ cực.
- 2/.Bất mãn vì ăn không ngon.
- 3/.70 vị kỳ mục.
- 4/.Thánh Thần trên 70 kỳ mục.
- 5/.Chim cú.

Hết Chương

11